

BÀI 34.

3.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”

Sàigòn, thứ Tư 31/12/1975

Từ mấy hôm nay, Nguyễn đổi về học trong trường đại học Vạn Hạnh. Mỗi chiều, ngồi trong quán *café ABC* đối diện bên kia đường, tôi vẫn ưa thích ngắm nhìn từ xa cái dáng cao gầy, khinh khoái của chàng nổi bật hẳn trong làn sóng sinh viên đang đổ tủa ra.

Đôi mắt cuốn xoáy vào tôi, chàng nói:

“Mấy Di khi yêu ai, chắc không phải khổ như Mẫn. Mấy Di đâu cần đến điểm hẹn, cứ bình tâm ở nhà, chờ người yêu đem xe hơi đến đón!”

Tôi cười mỉm.

Ôm ghi vòng lưng Nguyễn khi chiếc xe chàng phóng thật nhanh trên đường phố, tôi mang cảm tưởng hai chúng tôi giống như những con người đang đi tìm một chỗ dựa nhỏ nhoi trong cả một giòng sông đảo điên dữ dội. Sự kiếm tìm tuyệt vọng mà điều đáp ứng chỉ có được ở một nơi chốn nào, khác với thế giới bây giờ chúng tôi đang hiện hữu thôi.

Tại quán rượu ông già, Nguyễn báo cho hay rằng mẹ Nguyễn đã vào Sàigòn, nhưng vẫn bỏ đi chơi với tôi. Chàng nói:

“Hôm nay sinh nhật Mẫn, Nguyễn phải ra gặp để chúc mừng, làm sao ở nhà cho được?”

Tôi mặc cái áo xanh rêu rộng cổ, quần *jean* trắng, tóc dài tha thướt. Nhìn tôi, Nguyễn bật la lớn:

“Dáng dấp Mẫn phiêu bồng quá! Mẫn mới xứng đáng là người sinh ra để được hưởng hạnh phúc!”

Tôi cười:

“Sao vậy?”

Nguyễn đáp ngay:

“Tại cái tài hoa của Mẫn.”

“Mẫn không hiểu?”

Nguyễn giải thích:

“*Tài hoa* thì thường *'mệnh bạc'*. Đó là quy luật bất công của Thượng Đế. Còn với Nguyễn, kẻ tài hoa phải xứng đáng được đền bù hạnh phúc. Những gì họ tạo ra đã đem lại cho đời biết bao giá trị. Tại sao họ phải cam đành nhận chịu đau khổ?”

Nét mặt chàng trông chiều hơn hờ:

“Xe MG mui trần mà không phải chính Mẫn, lại để một người đàn bà nào đó ngồi vào tay lái thì phí quá!”

Rồi chàng mơ mộng:

“Măn kẻ mắt thật sáng (đuôi con mắt dao cau của cô gái xứ Huế!), tô môi son màu bạc, mặc quần *jean* với áo cổ thật rộng. Chiếc xe Măn phóng nhanh trên đường phố, tốc bay xò theo gió; Nguyễn ngồi cạnh, bao nhiêu người phải quay lại chiêm ngưỡng nhìn Măn.”

Tôi mỉm cười nghe chàng tiếp:

“Nguyễn ngó hiền hiền bề ngoài nhưng trong lòng là cả một bão tố. Nguyễn thích có vợ đi ra đường ai cũng thán phục. Nhưng vợ Nguyễn cũng sẽ là người đàn bà rất đảm đang nội trợ.”

Ngắm tôi thật sâu, Nguyễn tiếp:

“Từ Măn, Nguyễn nhìn được cái ước mơ hai mặt hoàn hảo ấy. Măn vừa phóng khoáng phiêu bồng, lại cũng vừa chất chiu nhỏ nhẹ. Tuy nhiên, sự chất chiu chi hiện hữu nơi Măn khi nào Măn gặp được người đàn ông yêu Măn và cũng được Măn yêu trọn vẹn.”

Tôi vẫn mỉm cười ngồi nhìn khuôn mặt say sưa của Nguyễn khi nói lên những lời tô vẽ. Trời chiều rất đẹp. Gió hiu hiu phe phẩy. Những sợi nắng vàng còn đọng trên các cành cao của gốc sung già nơi đầu quán rượu.

Bỗng dưng, tôi đâm dè dặt:

“Măn có làm cho Nguyễn phải xấu hổ mỗi lần đi chơi cùng Nguyễn?”

Nguyễn lắc đầu, cảm tay tôi, vẻ thật trân trọng:

“Phải nói là Nguyễn xấu hổ khi không đủ điều kiện để làm phát triển những cá tính tự nhiên của Măn. Nguyễn nghĩ, Măn cần được hưởng hạnh phúc nhiều hơn bất cứ ai mới đúng.”

Trông Nguyễn dường say say. Một chút buồn ngây đại lấp ló trong đôi mắt. Tôi ái ngại:

“Có phải Nguyễn say?”

Chàng lắc đầu mạnh mẽ:

“Không! Nguyễn không say vì rượu mà say vì hạnh phúc quá nhiều nhận được từ Măn.”

Và chàng thêu dệt:

“Hôm nay trời quá đẹp. Nguyễn tưởng tượng mình đang có một cuộc sống bình dị, mỗi chiều sau buổi dạy, ghé ngang sạp lấy những tờ báo mang về nhà đọc. Vừa đọc vừa uống rượu. Nguyễn mà đọc báo, theo dõi tin tức, Măn có hỏi gì, Nguyễn cũng không trả lời đâu.”

Không dưng, tôi nghe lòng buồn kỳ lạ. Nguyễn uống rượu ít khi say. Tuy nhiên hề cứ mỗi lần say nhẹ thế này, bao nhiêu thực trạng được Nguyễn tỏ bày kín đáo. Khi ấy, chàng hiện thân con người hiền hòa đơn giản, y hệt chàng Féron trong tác phẩm *Le Train*, để không còn nữa bản chất điên đảo của một chàng trai mê Thúy Kiều, mê Tì Bà Nữ. Và hẳn nhiên, khi ấy, trong cái vòng trật tự êm đềm của cuộc đời Nguyễn, tôi chẳng thể nào tìm ra chỗ đứng, dù nhỏ nhoi khiêm nhường.

Đột nhiên Nguyễn nói:

“Nguyễn không nghĩ nổi điều Mãn có thể làm được một cách đều đặn những công việc của mọi người đàn bà bình thường khác. Dì My Châu ‘suốt nhà’ (*quét nhà*: theo giọng Huế), nấu cơm, điều ấy Nguyễn tin. Chứ còn Mãn, Nguyễn chỉ nghĩ được rằng Mãn sinh ra để đánh đàn, yêu đương và rong chơi ngày tháng.”

Tôi ngược nhìn Nguyễn mà thấy kỳ dị. Trong óc nhớ lại thật nhanh câu nói của người đàn ông Dalat năm cũ, y hết câu nói bây giờ của Nguyễn.

Tôi hỏi:

“Vậy ra Nguyễn không tin Mãn làm được những công việc của một người vợ, một người đàn bà nội trợ?”

Nguyễn gật:

“Có chứ! Xuất sắc nữa là khác nếu như Mãn muốn. *Nhưng Mãn chỉ có thể làm được một cách giỡn chơi, hơn là đều đặn ngày này qua ngày kia.*”

Môi cười chàng thật đẹp:

“Vả lại, Mãn đánh đàn hay như thế, Nguyễn không nghĩ rằng Mãn sinh ra đời để làm một người đàn bà chỉ biết gom cuộc sống trong một mái hôn nhân đơn giản.”

Tôi nghe thật buồn:

“Nguyễn yêu Mãn mà còn nói về Mãn như thế, hà huống ông bà Nội?”

Nguyễn lắc đầu:

“Không, Mãn đừng nghĩ lắm, tội nghiệp Nguyễn. Nguyễn chỉ mơ đem lại cho Mãn một cuộc đời an nhàn sung sướng. Mãn đã từng khổ đau nhiều quá. Mùa Noel vừa rồi cũng là một chứng minh rõ rệt. Nguyễn tin rằng nếu Mãn gặp được người đàn ông hiểu Mãn tận kẽ, Mãn sẽ thoát được ra ngoài những nỗi khổ đau.”

Giữa phố phường đông đảo, Nguyễn rẽ mạnh ga cho chiếc xe phóng tới thật nhanh, rồi gò mình bẻ tay lái lách vào giữa những hàng xe trước mặt. Chàng nghiêng người la lớn:

“Mãn coi, Nguyễn lái MG có cừ không?”

Tôi ôm chặt vòng lưng Nguyễn, giọng cười vang cao âm điệu vui tươi cùng tột. Chẳng riêng Nguyễn, mà cả tôi cũng kỳ quặc trong hành động đem chính mạng sống của mình giỡn cùng cái chết. Chiếc xe lạng đi một cách thật nguy hiểm. Tai nạn cảm bằng xảy ra trong đường tơ kẽ tóc. Ngang qua một ngã tư đèn đỏ, Nguyễn vượt chạy luôn. Công an thổi còi, Nguyễn đưa tay lên vẫy và vẫn không dừng lại.

Tôi cười rử ra trên vai Nguyễn. Trong buổi chiều tàn, tự dưng nghe tràn ngập trong tim một cảm giác sung sướng rất choáng ngợp mà trong đời chỉ đôi lần hiếm hoi mới bắt gặp được. Tôi ngăn người, cố tìm cho ra danh xưng điều bất thường ấy... Phải một lúc thật lâu, úp mặt lên lưng áo, ngửi mùi da thịt Nguyễn, hốt nhiên tôi mới chợt

nhận rằng chính tôi và Nguyễn đang vừa trải qua hạnh phúc cao vời của những kẻ điên.

[]

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, đêm đầu năm mới.

Trân Sa yêu dấu,

Bố đang nằm vâng vất một chấc, chợt nghĩ hôm nay là ngày đầu của một năm nên trời dậy viết cho Trân Sa.

Ban chiều uống rượu ở quán café Con Rùa, Bố nhớ Mãn có nói: "Sau khi uống rượu, thường thấy buồn thật." Bây giờ Bố cảm nhận điều ấy một cách thật chính xác. Nhất là Bố phải ngồi một mình, hồi tưởng lại buổi chiều đẹp với Mãn có sóng rượu loang loáng trong đáy cốc, tâm tư nặng trĩu như đúc chì.

Bố vừa đọc lại thật kỹ cuốn truyện của Trân Sa do Mãn viết. Sao buổi chiều đối ẩm với Mãn như hôm nay không kéo dài mãi khi hoàng hôn đang dần thắm nhất?

Mãn ạ, sau khi uống rượu buồn thật, nhưng điều đó không đáng nói. Một cái bàn, một xị rượu, một chiếc cốc nhỏ như có ma lực quyến rũ đối với Nguyễn rồi. Điều quan trọng là Nguyễn đang có Mãn cùng nâng chén tiêu sầu, quá thích!

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý

Đàn nguyệt trường tủy bất nguyệt tinh...

Trân Sa ạ, đêm nay Bố cũng thấy buồn buồn xa vắng, Bố không phân tích được, nhưng chắc không phải buồn vì rượu.

Gió theo trăng từ biển thổi qua non

Buồn theo gió lan xa từng thoáng rợn...

Rượu không làm mình buồn, nhưng đêm nay không gian u ám quá nên Bố thấy buồn đó thôi. Trong những cuộc rượu vừa qua, Bố nhớ có nói với Mãn rất nhiều điều, định viết lại cho Trân Sa, nhưng những điều ấy như một khối dây nhợ quấn lẫn vào nhau, vướng mắc trong đầu Bố. Nên cuối cùng chẳng biết viết cái chi ra nữa...

[]

Sàigòn, thứ Sáu ngày 2/1/1976.

Trân Sa thương nhớ,

Sáng nay không đến với Mãn được, Bố đành nằm nhà đọc một lần nữa quyển truyện của Trân Sa, suy nghĩ lan man và cuối cùng vào bàn viết cho Trân Sa. Bố khám phá ra một điều rằng mỗi khi ở một mình như hiện tại, thì giờ và mọi câu chuyện chung quanh trở nên vô duyên thậm tệ. Bố chợt nhớ những hôm Noel vừa qua ở Dalat, kỷ niệm tuy quay cuồng điên đảo nhưng sao thật khít khao quấn quít. Ngay trong gió lạnh buổi mai có nắng ấm, gió hay nắng cũng đều

mang giùm cho Bố những cơn đau nhè nhẹ tí tê. Đến nỗi khi vào đây, Bố vẫn còn thèm thuồng nó. Dalat càng đẹp hơn với Bố ở chỗ ấy. Chỗ Bố đứng cúi đầu khi vệt nắng ấm đang chiếu xuyên qua khe cửa, chỗ con đường mòn Bố Mẫn nhắc nhớ La Symphonie Pastorale, chỗ khoảng đôi lộng gió với kỷ niệm tuổi đôi mươi của Mẫn trong trí nhớ... Nhiều quá, kể không xiết, chỉ có thể nhắm mắt mà nhớ lại tất cả thôi.

Bố viết truyện cho Trân Sa dở ẹt, nhất là những khi lòng Bố nghe vỡ lẽ. Bố không biết viết thì đúng hơn. Với kỷ niệm, Bố chỉ có thói quen quay mặt vào vách và ôn lại trước khi ngủ mỗi đêm để mang luôn vào giấc mộng nụ cười vỡ về tươi đẹp.

Chắc Trân Sa thắc mắc tại sao Bố cứ viết mãi về những ngày Dalat vào quyển truyện này phải không?

Trân Sa ạ, Bố chỉ có chừng đó để làm của, Bố phải quý nó chứ. Bố còn phải viết mãi, nhớ mãi thôi. Trân Sa cũng hiểu con người Bố sống nhờ chất kỷ niệm hơn là những thứ khác. Kỷ niệm và cuồng vọng. Tiếng đàn violon, rượu và những món trân ngoạn... Thế là quá đủ!

“Bán thế tủy tâm câu trân ngoạn
Nhất sinh trắc nhĩ thường thanh ca.”

Nghĩ đến hôm nay lại đi uống rượu với Mẫn, Bố thấy phấn khởi lạ thường. Bố nhớ đã nói với Mẫn, chỉ có Mẫn là người chiều đãi được Bố ở khoảng rượu chè, châm rượu cùng Bố và nói cuồng lai rai. Chỉ có người vợ cô đơn của Bố. Bên Mẫn, Bố như tìm lại được mẫu người của mình từ tiền kiếp nhưng khi lên dương thế phải ăn cháo lú nên Bố quên mất đó thôi. Kiếp trước, Bố đi chơi với Mẫn, một tay cầm ống pipe, một tay cầm chai rượu, trong sắc đưng vài quyển thơ. Đeo nhau như con lốc trên một chiếc xe có khả năng đuổi gió, Trân Sa thấy có thích không?

[]

Sàigòn, thứ Bảy ngày 3/1/1976

Trân Sa ngàn đời của Bố,

Đêm nay đi uống rượu với Mẫn về, Bố vào bàn viết ngòi thư người một lúc lâu, trong đầu chẳng nghĩ gì nhưng sao lại thấy lòng mình nặng trĩu, (đặc biệt kể từ hôm vào Sàigòn đến nay). Bố phân tích mãi nhưng chưa tìm ra nguyên cớ.

Đêm nay có gió lạnh trở lại. Hẳn Dalat cũng đang lạnh lắm? Dalat có mùa Noel kinh hoàng, có một chút đau êm ả trong lòng Bố. Vào trong này, Bố cứ nhắc mãi những ngày Dalat với Mẫn.

Hôm từ bỏ Dalat ra đi, Bố mong mình như cơn gió cùng với chuyến xe lăn bánh trốn khỏi thành phố có những dấu tích u buồn. Đi, chẳng dám ngoái đầu trở lại. Khi đến Sàigòn thì trái ngược hẳn. Dalat đau khô thật nhưng ghi dấu trong Bố đậm nét quá. Bố nghĩ, cái cảm giác chi đó từ hôm vào Sàigòn đến nay có lẽ phát xuất từ đây.

Đôi khi Bố cũng thấy khó hiểu với cả chính mình. Tuần trước giờ này Bố đang nghiêng ngả với ly rượu ở quán café Đa Thành; gần đó có một đám tang, thân nhân đang sửa soạn để ngày mai đi chôn. Bố thấy mấy người con mặc áo trắng đi lên đi xuống vội vã. Con đường của ngày Noel muộn mang về gì trễ nãi mệt mỏi. Khi ra khỏi quán, Bố đứng lại một giây để nhìn lên lầu (như Mẫn vẫn đứng nhìn lên để tìm Bố). Trời lạnh như thể cái máy lạnh được vận hết cỡ. Bố nghe cảm giác gì đó đang òa vỡ trong tim. Cuối con đường, chỉ căn nhà có đám tang còn để đèn (Bố nhớ ánh đèn néon, bóng người lao xao đi lại). Đêm ấy Mẫn đang ở Sài Gòn. Bố về nhà viết cho Trân Sa trang đầu tiên của quyển sách này.

Bố đang thềm ngọn gió lạnh vồn vã của Dalat đêm uống rượu ấy, và cũng của thời gian khi bước chân ra khỏi quán Đa Thành. Ngọn gió lạnh hơn bao giờ khi Bố biết chỉ còn một mình Bố ở lại Dalat thôi.

Thương em ngồi đơn chiếc

Trong lòng anh bao la...

Câu thơ nhiều lần Bố đọc cho Mẫn nghe khi ở Sài Gòn.

Bây giờ chắc Mẫn đang nằm ngủ ở nhà Bà Ngoại? Bố không say nhưng chỉ thấy khát nước. Giá gì bây giờ có Bố cạnh bên Mẫn, Bố sẽ đi rót nước cho Mẫn uống, nói chuyện Dalat với Mẫn cho con say với bớt.

Đêm qua cũng uống rượu, về nhà Bố nằm ngủ liền mặc dù đã mang sách ra định viết cho Trân Sa. Trong lúc đó, ở nhà Bà Ngoại, Mẫn cũng say. Và như đã kể cho Bố nghe, qua ngọn đèn có ánh sáng nhỏ, Mẫn đã gọi lầm là Bố khi Dì Trinh lên gác tìm Mẫn.

Mặc dù đi uống rượu với Mẫn đến chuệnh choạng nhưng bao giờ Bố cũng phải chỉnh đốn khuôn mặt, dáng đi khi về nhà. Rồi Bố lại tiếp tục say lúc đã vào giường, còn một chốc. Không biết Bố có gọi Mẫn không, nhưng đoán xác một điều là Bố thấy lạnh vô cùng khi tỉnh giấc đang đêm. Bố khát nước, nghĩ đến Mẫn và dựa lưng vào tường để vỗ về giấc ngủ tiếp.

Bố thương Mẫn quá! Nếu Bố lên gác (thay vì Dì Trinh), nghe Mẫn gọi, Bố sẽ im lặng ngồi xuống thành giường nắm lấy tay Mẫn. Bố sẽ rót nước cho Mẫn uống, kê đèn nhỏ nhỏ đủ để đọc sách nơi chiếc bàn xa xa khuất với chiếc giường, canh giấc ngủ cho Mẫn. Bố vẫn có thói quen ngủ muộn và vẫn thích kê đèn nhỏ, ngồi đọc sách một chốc. Canh giấc ngủ cho Mẫn, canh hạnh phúc trong vòng tay cho đầy mãi. Bố tưởng tượng Mẫn nằm ngủ trong tư thế thật đơn chiếc buồn bã. Chiếc áo Bố xếp để đâu đó, lặng lẽ. Đầu giường, vài quyển sách yêu dấu (thay người yêu) nằm muộn phiền xen lẫn với mấy thỏi pastel. (Bố nghĩ Mẫn có mấy thỏi pastel và trước khi ngủ, Mẫn ngắm nghĩa chúng. Bố không có gì ngoài cây viết chì và mấy quyển truyện của Trân Sa.)

[]

Sàigòn, Chủ nhật ngày 4/1/1976

Sáng nay Bó dậy thật sớm, nằm suy nghĩ vẩn vơ. Từ lâu Bó quên mất thói quen dậy sớm để uống trà nóng. Bó mãi trôi theo dòng đời, vừa trôi vừa quay tít, xây xẩm cả mặt mày nên không còn nghĩ đến chuyện uống trà một cách nhàn hạ được.

[]

Sàigòn, thứ Tư ngày 7/1/1976

Trần Sa ạ, Bó vừa mới đi uống rượu với Mãn về và đọc ngay quyển truyện Trần Sa Mãn đưa. Cả một đoạn đời sôi sục những kinh hoàng như sống dậy trong Bó: Mùa Noel 1975 ở Dalat. Đầu Bó như tê đi, chẳng biết mình đang nghĩ gì nữa. Nhưng rõ ràng Bó thấy yêu Mãn, yêu Trần Sa với vợ mặc dù Bó chỉ muốn nằm dài ra và ngủ ngay vì quá mệt. Do câu chuyện hay do rượu mà mệt, Bó cũng không biết. Nhưng Bó vẫn cố gắng ngồi dậy để làm cái gì đó. Không còn rượu để uống, Bó vào bàn, viết cho Trần Sa.

Giờ này cô đơn và phiền muộn quá, Bó chỉ nghĩ đến Trần Sa với nụ cười thông minh để thấy lòng mình đỡ cô lẻ. Sau cuộc rượu buồn thật, nhất là khi phải nhìn hoặc nhớ lại những hình ảnh đau xót của mảng đời nào đó mình vừa chối bỏ. Chối bỏ, nhưng đến khi nhìn lại thì thấy kinh khủng hơn bao giờ. Trong Bó như sống lại hình ảnh một người bị hai tai, bỏ thàng ngày chạy mãi. Chạy, cho dù để vỡ tan. Ở một chỗ cũng vỡ tan nhưng ít ra khi chạy, mình không thảng thốt lắm với tiếng nổ bất trắc.

Bó mới uống rượu xong, còn váng vất đôi chút, còn ngáy ngất màu hồng, nhưng phải tiếp tục bỏ chạy (như một đêm ở Dalat Bó cũng chạy điên cuồng như thế). Bó đang chạy vội vã, Mãn và Trần Sa có thấy không? Tiếng nổ và sự vỡ tan của Bó sẽ là một, êm thấm nhưng không đủ thì giờ để có ý kiến. Thôi, ít ra còn dành màu hồng cho rượu để con người còn tô cho kỷ niệm, cho mắt nhìn một màu hồng chứ? Uống rượu xong chỉ chuốc sầu, nhưng dù sao cũng còn được ngất ngây với men rượu.

“Bó yêu Mãn quá!”

Trần Sa ạ, bốn chữ ấy như giễu cợt trên gheo Bó khi tình yêu đã vượt lên trên bề mặt bình thường. Đáng lý Bó không nên nói hay viết ra, bốn chữ bình thường quá không đủ để nói với Mãn đâu. Mà Bó cũng không biết dùng chữ gì để diễn tả cho trọn tình yêu Bó cho Mãn nữa. Khi đọc truyện Trần Sa đêm 30/12/1975, Mãn khóc. Sáng 31/12 sinh nhật Mãn, đến đón Mãn ở nhà Bà Ngoại, bắt gặp đôi mắt Mãn hum húp, Bó định hỏi nhưng lại thôi vì trong năm có ngày đầu năm thứ 27 mới toanh của Mãn.

Trần Sa ạ, Bó khổ quá. Nỗi khổ của một buổi sáng ở nhà Bà Ngoại ngỡ ngợ trong đầu, bây giờ thật dày vò trong tim Bó. Sao đêm ấy Bó không có bên Mãn để nhìn Mãn khóc, để lau nước mắt cho Mãn, để có tham vọng lấy đôi vòng tay lấp đầy cho Mãn nỗi đau khổ? Trần Sa ạ, Bó thấy khổ lắm.

Mà sao Mẫn không trách Bó chi cả? Trách vô có cũng được để Bó thấy mình “nhẹ tội” đi. Cũng như trong lá thư nhắn Mẫn lên Dalat, Bó viết rằng Bó nhận tất cả mọi sự phiền trách của Mẫn, vậy mà Mẫn cũng không phiền trách gì Bó nữa.

Đêm nay trời trở lạnh khác với thường nhật, Bó chỉ thích thức mãi suốt đêm để viết cho Trân Sa, cho Mẫn. Chỉ thích để cửa mở suốt đêm mà tưởng tượng mình đang đi đến căn nhà màu gạch, leo lên căn gác 1.000 của Mẫn. Mẫn đang làm gì? Có đợi Bó đến với tấm lòng mong lão đảo không?

Mẫn của Nguyễn,

Nguyễn đáp trả tình yêu Mẫn, mượn vài trang sách của Trân Sa để viết cho Mẫn đôi lời yêu dấu. Mẫn ạ, cũng trong đêm khuya khoác như thế này ở Dalat, Nguyễn đã viết cho Mẫn những tờ thư héo úa. Một mình. Đêm nay Nguyễn nghe thương Mẫn quá, phải viết ra cho Mẫn để còn đi ngủ, chứ với tình trạng này Nguyễn chỉ khắc khoải bồn chồn cho đến sáng mà thôi.

Từ này khi đọc quyển truyện thứ sáu Mẫn viết cho Trân Sa, Nguyễn nghe tan biến hết hơi rượu trong mình. Hồi chiều khi ngồi uống rượu, Mẫn bảo quyển này là quyển trụy lạc nhất. Nhưng sao Nguyễn chỉ thấy xót xa héo hắt. Những ngày mùa đông tàn tạ trên thành phố non cao, những ngày Sài Gòn muộn màng đau khổ... Nhưng vượt cao, ngự trị tất cả là tình yêu của Mẫn trải đầy trên mặt giấy, kín trong lòng Nguyễn. Mẫn yêu Nguyễn, cái định mệnh so le nghiệt ngã nào cứ xô đẩy chúng mình mãi? Nguyễn thật ghét hai chữ “Định Mệnh”, không buồn nhắc đến nó trong các câu chuyện mỗi chiều. Nhưng khi đọc truyện Trân Sa, Định Mệnh như một nhát búa không dè đánh vào đầu Nguyễn đau điếng.

Trân Sa ạ,

Bó đang kỷ niệm hóa thật hoa mộng những ngày Dalat của Bó và Mẫn, nhưng kỷ niệm bỗng trở lại quay quắt điên cuồng. Buổi chiều, nụ cười Mẫn tái nhạt gượng gạo, khuôn mặt đau buồn. Bó không muốn nhìn lại nhưng sao vẫn mãi thấy? Thấy một lần để nhớ hoài. Thấy hoài như vậy, Bó phải nhớ đến kiếp nào cho hết?

[]

Sài Gòn, thứ Năm ngày 8/1/1976

Trân Sa của Bó,

Đêm qua đang viết, đột nhiên Bó cảm thấy rời rã lạ thường, thần thờ đến độ không tiếp tục gì được nữa. Bó nhớ Mẫn đau đớn, muốn xé toang những trang vừa viết, như trên Dalat, Bó cũng đã một lần xé toang những trang sách của Mẫn.

Đôi lúc Bó mất quân bình quá Trân Sa ạ. Tâm hồn Bó đêm qua thật thảm hại. Ngay trong lúc ngồi một mình giữa đêm vắng, Bó cũng có cảm tưởng như đang bị bao vây theo dõi. Không điên lên sao được? Bó thấy mình chạy mãi, thờ hồng học, cổ họng khao khát. Mẫn cứ mãi là một hình ảnh chập chờn trên ghẹo trước mắt Bó. Hồi tưởng,

Bố thấy đầu mình như lạ thường nhức buốt. Ngày xưa Bố có thói quen quan niệm chỉ những khi học hay làm bài nhiều quá mới bị nhức đầu như vậy thôi.

Hồi chiều tan học đi uống rượu với Mẫn như mọi hôm nhưng Bố cảm thấy sự việc bữa nay xa lạ hẳn với mắt nhìn và thói quen của Bố. Gương gạo, xa vắng. Cũng không gian cũ, quán rượu ông già, vậy mà Bố lại thấy như đang ở vào một năm tháng nào điệu vợ lắm, nơi ấy không khí đông đặc, bước chân con người bay bổng nhẹ tênh, mỗi đêm là cả một ngàn năm dài đằng đẵng khiến mình có đủ thì giờ uống cả mấy ngàn vò rượu và ngủ thiếp thiếp trong giấc mộng mùa đông.

Lại đêm nay nữa, Bố thấy sự hao hụt trong tâm hồn lan ra một cách tàn đại, như thể mảnh hồn ấy chực nát ra thành những hạt bụi nhỏ. Tiếng nổ, những hạt bụi li ti chơi vơi và sự bình thân trở lại trong tư cách một nỗi giăng phủ hay gì gì đó... Bố không biết nữa. Nhưng Bố hình dung ra sự giăng phủ ấy giống như những lớp bụi thiên niên, nằm lặng im khép kín đến độ tàn nhân trong một ngôi nhà hoang phế lâu năm.

Bố đang viết để mà viết, không hẳn những dòng trên là viết cho Trân Sa đâu nên Trân Sa đừng hỏi. Chính Bố cũng không hiểu nổi những dòng ấy nữa! Bố chỉ ghi lại tiếng nổ và sự vỡ vụn của một vật thành những hạt bụi li ti. Té ra chuyện ấy, Bố cứ mang lâu đến nặng cả lòng. Và chỉ trong đêm tĩnh mịch bữa qua lắng nghe, mới nhận ra tiếng nổ khùng điên quái quỷ. Mà tiếng nó nào, bây giờ Bố cũng quên mất luôn. Viết được một mạch như thế, Bố nghe người nhẹ hẳn. Trân Sa có thấy Bố quái đàn lắm không? Bây giờ Bố viết lại bình thường cho Trân Sa nghe?

Hôm nay Mẫn làm cho Bố một lô khăn tay thật đẹp. Bố cảm động quá, không biết nói thế nào để khen tặng. Mouchoirs màu trắng, trên mỗi cái có thêu mỗi ngày trong tuần và tên Bố-Mẫn ở mỗi góc khăn. Hơn nữa, chiếc khăn nào cũng ngạt ngào mùi champagne như được ướp từ trong mỗi sợi vải. Những gì nhỏ nhặt như thế này của Mẫn, Bố cũng đều thích giữ. Mà như Bố đã từng nói với Mẫn, Bố chỉ sống nhiều với những điều như vậy. Nhỏ nhặt, nhưng lúc nào cũng đầy đủ trọn vẹn đến ngập lụt cả hồn.

Bấy lâu quen đi suốt ngày ngoài đường, nên mấy bữa qua khi phải ngồi lại trong lớp, Bố thấy thật chán nản. Qua loa và rời rạc. Trong lớp, Bố chỉ chực nhớ đến Mẫn và Trân Sa thôi, một cách gât gù lặng lẽ! Chắc hẳn bọn chung quanh cho rằng Bố đang tán thưởng bài học! Chỉ tiếc một điều là Bố chẳng tạo được cho mình một không gian riêng biệt, bất khả xâm phạm để có thể nằm dài ra mà nhớ những kỷ niệm mông lung trong những ngày Dalat với Mẫn, những quán rượu và quán café đã cùng Mẫn ngồi uống. Tuy nhiên những buổi chiều tan học, Bố vẫn được gặp Mẫn, đầy đủ như mọi bữa, nên sự vui vẻ cũng được thiết lập một cách bình thường mặc dù thời gian gặp nhau quá ít, không đủ để nói cuông ở những quán café.

[]

